

1. Tom: op de vlucht

Ik voel mijn bovenbenen branden, maar ik moet door.

Hoelang ben ik al aan het rennen?

Zeker al een halfuur.

Ik hap naar lucht, naar *zuurstof*.

Mijn hart gaat tekeer.

Van alles spookt er door mijn hoofd.

Waarom kon ik deze ellende niet eerder stoppen?

En vooral: hoe kom ik hier weer uit?

Pa heeft al vaak gezegd dat ik afstand moet nemen. Weg van die shit.

Maar hij heeft makkelijk praten.

Hij is lekker gevlucht naar zijn vriendin Monique.

Zijn grote steun volgens hem.

Maar ondertussen belazerde hij ons gewoon.

Mij, Simon en vooral ma natuurlijk.

Hierdoor is ma nog ongelukkiger geworden.

En Simon werd steeds meer meegezogen in haar ellende.

Ik knokte wel, maar wat kon ik in mijn eentje beginnen?

Waarom doe ik dit toch.

Waarom voel ik me verantwoordelijk voor mijn moeder en mijn broer.

Zij zijn volwassen, ik niet!

Je hebt gefaald, klinkt het in mijn hoofd.

Je had alles misschien kunnen voorkomen.

Ik blijf doorrennen, alsof een roofdier me
achternazit.

Ik voel me ook een *prooi*.

En ik weet dat het roofdier me uiteindelijk zal
grijpen met zijn *klauwen*.

Ik weet dat ik mijn veilige nest niet op tijd zal
kunnen bereiken.

Ik heb geen idee waar ik naartoe ren.

Of toch?

Ik denk mijn oude buurt te herkennen, maar het is
donker.

Mijn sweater is doorweekt van het zweet.

Mijn haren plakken tegen mijn hoofd.

Van binnen en van buiten kook ik.

Ik wil al zo lang loskomen van ma en Simon, maar ik
kan het niet.

Ze blijven mijn familie.

Ik had niet weg moeten gaan, denk ik dan.

Ik had bij hen moeten blijven.

Ik stop met rennen en kijk om me heen.

2. Tom: een vriend in het donker

‘Hé Tom’, klinkt een stem niet ver van mij vandaan.
Ik zie vaag iets in het donker.

Ik loop in de richting van de stem en zie dat ik op
mijn oude hangplek *terecht* ben *gekomen*.

‘Hey Brian’, hijg ik.

‘Hey, man, wat doe jij hier?’

Ik reageer niet meteen.

Mijn *maag* draait zich om van de spanning.

Dat ik nu juist Brian moet tegenkomen in deze
situatie.

‘... Hum, ja, ik ben in de buurt om iets af te geven’,
mompel ik.

‘Kom met een beter verhaal, Tom’, zegt Brian.

‘Je bent helemaal bezweet. Wat moet je afgeven
dat zoveel haast heeft?’

Waarom ben je hier in de buurt? Wat is de echte
reden?’

‘Echte reden, man wat zeur je!’

Wat moet ik tegen Brian zeggen.

Dat mijn moeder zich weer volkomen zat heeft
gezopen?

Dat ik eigenlijk niet weet hoe het met haar is?

Dat ik de *gebeurtenissen* van een uur geleden niet
onder ogen durf te zien?

‘Ben je op de vlucht of zo?’, vraagt Brian.

Ik lach een beetje.
Uitwendig moet ik er ontspannen uitzien.
‘Waarom denk je dat?’
‘Omdat je er niet erg relaxed uitziet.
Je kijkt paniekerig om je heen alsof je
achternagezeten wordt.’
Hij heeft gelijk natuurlijk.
Om hem af te leiden, vraag ik om een biertje.
‘Biertje? Tom ..., sinds wanneer drink je weer?’
Ik reageer niet.
Brian haalt zijn schouders op, en terwijl hij me een
blikje cola geeft, zegt hij: ‘Ik heb geen bier, man.
Dat weet je toch?’

We zitten een tijdje naast elkaar op het bekende
bankje. We zeggen weinig tegen elkaar.
Dat is niet vreemd.
Hoe lang heb ik Brian al niet gezien?
Ik denk wel een jaar.
Nu ik hier weer zo zit, komt het verleden meteen
terug.
In deze buurt heb ik jarenlang gewoond.

Mijn gedachten gaan terug naar die tijd.
Mijn broer Simon en ik speelden vaak op dit plein.
Alleen of met de buurtkinderen.
Thuis was het bij ons altijd gezellig.
Na schooltijd zaten we aan de keukentafel met
vriendjes.
Ma vroeg over school, terwijl ze ondertussen thee
inschonk, appeltjes schilde en koekjes uitdeelde.
Mijn vriendjes kwamen graag bij ons thuis.

Maar toen mijn vader wegging, veranderde dat.
Mijn moeder raakte snel geïrriteerd.
Ze kon plotseling vreselijk schreeuwen.
Tegen Simon en mij, maar ook tegen onze vriendjes.
Ik schaamde me gewoon over het gedrag van mijn
moeder.
Later nam ik geen vriendjes meer mee naar huis.

Op een dag begreep ik waarom haar gedrag zo
veranderd was.
Het was op een Koninginnedag.
Ik was tien en Simon twaalf.
Overdag was ze met ons naar het Vondelpark
gegaan.
Overall stonden kinderen hun speelgoed te
verkopen of leuke spelletjes te doen.
Alles wat we vroegen mocht.
Ze was in een goede bui.
Aan het einde van de dag sloeg de sfeer ineens om.
Ze werd een volkomen andere moeder.
Ze snauwde ons af om niets.
We konden niet meer met haar *communiceren*.
Alles wat we zeiden, was fout.
En toen zag ik het: de lege drankfles in haar tas.
's Ochtends was hij nog vol geweest.

'Waar denk je aan?', zegt Brian.
'O aan vroeger, toen we hier nog woonden.'
Even voel ik een *prikkel* om hem meer te vertellen.
Brian is tenslotte altijd mijn maatje geweest.
Maar dan denk ik aan de gebeurtenissen die een
uur geleden hebben *plaatsgevonden*.

Brian mag niets merken.

Ik moet zo normaal mogelijk doen.

‘Weet je nog Brian, hoe vaak we niet samen op deze plek tot ’s nachts hebben gehangen? Gewoon wat praten over meisjes en brommers en zo.

Gaaf was dat.’

‘Man, wat lul je nu? Je praat als een oud wijf.

Wat is er met je gebeurd? Zo ken ik je niet.’

Ik schrik.

Ben ik zo veranderd, denk ik bij mezelf.

Misschien heeft Brian wel gelijk.

Zonder dat ik het merkte, ben ik een andere Tom geworden.

Mijn leven draait alleen nog om ma en Simon.

Waar is de Tom die gewoon puber was?

De Tom die een beetje rondhing met zijn vrienden?

‘Tom, volgens mij heb je koorts’, zegt Brian dan.

‘Je zweet nog steeds als een otter. Voel je je wel goed?’

‘Ah, man, even hardlopen met een slechte conditie en dan krijg je dit’, zeg ik nonchalant.

Ik neem nog een slok cola.

‘Hoe is het met Simon?’, vraagt Brian.

‘Simon, zeg je?’

‘Hé, waar ben met je gedachten, man?’

‘O, sorry. Ja goed. Hij heeft gelukkig nog steeds dat werk in die garage.’

‘De tijd van niksdoen en zuipen is dus echt voorbij?’

Ik knik.

‘Brian, er is iets gebeurd’, hoor ik mezelf dan zeggen. ‘Je moet me helpen.’
‘Dat dacht ik al’, reageert Brian. ‘Je bent zo opgefokt. Wat is er?’
‘Dat kan ik je niet vertellen’, zeg ik. ‘Maar als de politie naar me vraagt, dan heb je me niet gesproken of gezien. Oké?’
Brian kijkt me even vreemd aan en haalt dan zijn schouders op.
‘Ja hoor, oké.’
‘Ik kan je toch vertrouwen?’

In de verte klinken sirenes. Ik hoor dat ze dichterbij komen.
Het lijkt alsof mijn *organen* allemaal tegelijk tot leven komen.
Mijn maag voelt zwaar.
Niet meer in staat om voedsel te *verteren*.
Mijn *longen* zoeken naar lucht, terwijl ik mijn adem inhoud.
Mijn tong voelt *leerachtig* en smeekt om water.
Ik ben bang. Doodsbang.
Mijn *waarnemingen* zijn niet meer helder door mijn angst.
Ik kan me niet voorstellen dat de politie me nu al zoekt.

‘Vertrouwen?’, hoor ik Brian in de verte zeggen.
‘Heb ik je ooit als vriend teleurgesteld?’
‘Nee, nooit’, antwoord ik. ‘Maar ik moet gaan.’
‘Hé, man, blijf nou nog even. Wat is er toch?’
‘Ik kan nu niets zeggen, maar ik bel je snel.’

'Als ik je kan helpen, laat me het weten. Onthoud man, geen rare dingen hè!' Brian kijkt me bezorgd aan.

Ik probeer weg te rennen, maar mijn benen kunnen die *inspanning* niet aan.

Mijn spieren zijn verzuurd.

Ik kan me niet zo goed meer *voortbewegen* als een kwartier geleden.

Toch moet ik verder, weg van die loeiende sirenes.

Maar waar moet ik naartoe?

Ik kan naar pa gaan.

Niet dat hij blij zal zijn om mij te zien.

Alles draait nu om Monique.

Zijn kinderen zijn niet belangrijk meer voor hem.

Ik kijk op mijn mobiel. Tien voor tien.

Ik moet een plekje voor de nacht vinden.

Het Amsterdamse Bos, natuurlijk!